

Ivy Pembroke

Jack de straathond

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Als Jack je zijn verhaal zou moeten vertellen, dan zou hij zeggen:

Dit is een verhaal over dingen waarvan je denkt dat je ze nooit kwijt zult raken in het leven, over dingen die je wel kwijtraakt en dingen die achterblijven, per ongeluk of met opzet.

Maar het is ook een verhaal over dingen waarvan je denkt dat je ze nooit zult vinden, over dingen die je wel vindt en dingen die achtergelaten zijn door anderen die je oppakt en je eigen maakt.

Jack had een familie, tot de dag dat hij die niet meer had, en toen had Jack een straat.

Jack verloor een familie maar hij kreeg er een heleboel voor terug.

Kerstmis is een heel bijzondere tijd.

Jack is een heel bijzondere hond.

1

TE KOOP: TUSSENWONING MET DRIE SLAAPKAMERS

Een heerlijk huis van drie verdiepingen met veel originele kenmerken en een lichte, ruime zitkamer. Via de eetkeuken hebt u toegang tot een besloten tuin met veel heesters. Boven zijn drie slaapkamers en een gemeenschappelijke badkamer. Een heerlijk gezinshuis gelegen aan een rustige en leuke woonstraat, dicht bij openbaar vervoer.

Toen Bill Hammersley in Christmas Street kwam wonen, waar iedereen elkaar kende, stonden er een heleboel nette, goed onderhouden, rustige huizen. Waar, belangrijker nog, iedereen elkaar begreep. Iedereen sprak dezelfde taal en werkte op dezelfde plekken en at dezelfde dingen en luisterde naar dezelfde muziek. Niemand reed door de straat terwijl afgrijselijke muziek uit de speakers blèrde of hing gordijnen met rare patronen voor de ramen. Iedereen onderhield keurig zijn tuin vol mooie rozen, wisselde beleefdheden uit en deelde kopjes suiker of melk als het nodig was. Het was allemaal heel vriendelijk.

Bill had geen idee of de mensen om hem heen dezer dagen nog suiker of melk hadden als hij het hun zou vragen. De hemel mocht weten wat deze mensen als eten beschouwden. Ze hadden vast en zeker rare kruiden waar Bill nog nooit van

gehoord had, of misschien een soort ‘biologische’ suiker, als-of gewone suiker al die jaren niet goed genoeg was geweest, of melk die van noten was gemaakt. Alsof noten melk konden produceren. Iedere idioot die naar een noot keek kon zien dat er absoluut geen melk uit kwam. De wereld om hem heen was volkomen gek geworden.

Maar de flamingo. De flamingo was de laatste druppel.

Dat zei Bill tegen Jack. ‘Moet je nou eens kijken naar die plastic flamingo. Waar denken ze dat we zijn? Heb je hier ooit een flamingo gezien? Ik bedoel, er zijn hier dingen veranderd... God weet dat er dingen zijn veranderd... maar ze zijn niet zo erg veranderd, Jack. Nog niet. Of wel?’

Jack kwispelde.

‘Je hebt gelijk,’ zuchtte Bill. ‘Misschien zijn ze wel zo erg veranderd.’ Hij krabbelde Jack achter zijn oor als beloning voor zijn oneindige wijsheid. Voor zover Bill wist was Jack de intelligentste buur die hij tegenwoordig had. Jack had in elk geval geen tieners die door ieders tuin banjerden alsof ze van hen waren, en misschien rende hij soms wel door de straat achter een paar eekhoorns aan, maar hij had daarbij geen vreemd, vuilgroen drankje vast. Jack dronk water als hij gerend had. Water was altijd goed genoeg geweest na het rennen. Er was niks natuurlijks aan een groen drankje.

In het huis naast hem, waar de aanstootgevende flamingo was neergezet, kwam een gezin wonen: een man, een vrouw en een kleine jongen. Het was de kleine jongen die de flamingo precies midden tussen Dolores’ bekroonde rozenstruiken had gepoot. Alsof een flamingo in een echte Britse tuin midden tussen prachtige, ouderwetse rozen hoorde. Alsof het volkomen begrijpelijk was dat een flamingo het eerste was wat werd uitgepakt.

‘Alsof al dat gehamer daar nog niet genoeg was,’ zei Bill tegen Jack. ‘Al die vreemden die de straat in- en uitreden. Je moest ze allemaal in de gaten houden en je hebt het prima

gedaan, maar dat is het punt niet, hè? Het punt is dat mensen tegenwoordig niet gewoon gelukkig kunnen zijn met de manier waarop de dingen zijn.’

Bill raakte flink op dreef en Jack keek alsof hij het met Bills uitspraken eens was. ‘Nee, de mensen moeten tegenwoordig alles neerhalen voor ze in een huis trekken, om het dan allemaal te vervangen door plastic flamingo’s. Een roze nepvogel, midden in de voortuin, midden tussen Dolores’ rozen.’ Bill wees met zijn vinger naar Dolores’ rozen, waar mensen voor stonden die niet Dolores waren. De nieuwe burens. Nieuwe nieuwe burens, omdat Dolores al jaren niet meer in dat huis woonde. Ze had het verkocht aan Jacks voormalige eigenaars, die het op hun beurt weer hadden verkocht, omdat niemand tegenwoordig meer kon blijven zitten waar hij zat. Meer nieuwe mensen. Er waren zoveel nieuwe mensen tegenwoordig.

Bill liet zijn vinger zakken en keek naar de nieuwe burens. En zuchtte weer. ‘Weet je nog dat deze plek voelde als thuis in plaats van... als een plek die van iemand anders is? Ik ben bijna vergeten hoe dat voelde.’

Jack kwispelde.

Wat Bill aan het denken zette. ‘Je hebt gelijk,’ stemde hij in terwijl hij zijn hoofd resoluut schudde. ‘Het heeft geen zin om hier te zitten kniezen. Want met kniezen bereik je toch nooit iets.’

Jack liep achter Bill aan naar de plek waar een van de nieuwe burens worstelde met weer een doos.

‘Dat doe je niet goed,’ blafte Bill naar de man, want, nou ja, de mensen wisten tegenwoordig ook helemaal niks. ‘Je moet tillen vanuit je knieën, weet je dat niet?’

De man gaf zijn geworstel met de doos op, ging rechtop staan en streek zijn sluike haar van zijn voorhoofd. Als hij zijn haar korter knipte, dan zou hij zich daar niet druk over hoeven te maken, dacht Bill.

‘Ja, u hebt gelijk, ik tart het noodlot.’ Hij glimlachte vriendelijk en stak toen zijn hand uit. ‘Ik ben Sam.’

‘Nou, die flamingo.’ Bill negeerde de hand en koos ervoor naar de flamingo te wijzen, voor het geval de nieuwe buurman, die Sam heette, te dom was om te weten waar hij op doelde.

De man keek ernaar. ‘O. Ja. Bob.’

Bill knipperde met zijn ogen. Die reactie had hij niet verwacht. ‘Wat?’

‘De flamingo heet Bob.’

Bill was verbijsterd. Verdraaid, hij kreeg een stel gekken als buur.

‘Hallo, jongen,’ zei de nieuwe buurman.

Bill haalde zijn ogen van de flamingo en zag dat Sam op zijn hurken was gezakt om Jack achter zijn oren te krabbelen, precies op de manier waarop hij het lekker vond. Jack kwispelde, maar Bill begreep dat wel. Jack moest bij alle geschifte burens infiltreren om hen beter in de gaten te kunnen houden. Bill was het helemaal eens met deze slimme strategie. ‘Je hebt hier een behoorlijke hoop herrie gemaakt,’ zei hij, omdat hij niet wilde dat Sam dacht dat dat acceptabel was. ‘Dat eindeloze gehamer. Ik kon mijn televisie nauwelijks horen boven het gebonk op de muur van de zitkamer toen jullie al je moderne kunst aan het ophangen waren of zoiets.’

‘De elektriciteit moest worden vervangen,’ zei Sam. ‘Er was brandgevaar.’

Alsof dat een verklaring was. ‘Het oude elektriciteitssysteem was niet goed genoeg voor jullie? Vroeger was er nooit brandgevaar,’ smaalde Bill.

‘En er zat vocht in de slaapkamers, dus dat moesten we ook verhelpen.’

‘Vocht. Van een beetje vocht is nog nooit iemand doodgegaan.’

‘Je kunt er heel ziek van worden,’ zei Sam.

‘Jullie weten niet eens wat heel ziek is. In mijn tijd hield een beetje vocht ons niet tegen. Waar komen jullie vandaan?’

‘Amerika.’

‘O. Nou snap ik het. Vergeet niet om aan de goede kant van de weg te rijden.’ Bill besloot dat hij verder niets meer hoefde te zeggen. Hij draaide zich om en marcheerde vastberaden terug naar zijn huis.

‘Ik kom oorspronkelijk hiervandaan,’ riep Sam hem na.

Alsof wonen in Amerika voor wie weet hoeveel jaar daar geen effect op zou hebben.

Terug in zijn keuken besloot Bill een kopje thee te zetten en hij zocht Jack om te zien of hij misschien een koekje wilde. Hij was lichtelijk verrast toen hij merkte dat Jack niet in huis was, maar hij veronderstelde dat het alleen maar verstandig was dat Jack op verkenning ging bij dat nieuwe stelletje naast hem. Je kon niet voorzichtig genoeg zijn.

Teddy Bishop zat niet uit vrije wil in de achtertuin. Want vrije wil speelde momenteel geen grote rol in Teddy’s leven. Teddy was zelfs niet uit vrije wil in dit land.

Binnen waren pap en tante Ellen bezig een belachelijke hoeveelheid dozen op te stapelen terwijl ze net deden of het heel gemakkelijk zou zijn om ze uit te pakken. Teddy had om te beginnen al niet hiernaartoe willen verhuizen en hij had dus helemaal geen zin om hen daarmee te helpen. En daarom zat hij in de achtertuin.

Het probleem was dat hij ook niet geïnteresseerd was in de achtertuin. Hij vond dat hij in de verste verte niet leek op een tuin. Hij was klein en rommelig. Een groot deel was betegeld. Achterin was een heel klein stukje gras, dat zeker niet groot genoeg was om honkbal op te spelen, en een paar afgrijselijke struiken en een enkele stomme boom. Aan weerszijden waren hoge hekken die hem scheidden van de huizen ernaast. Deze ‘tuin’ was eigenlijk een kooi.

Er werd geschreeuwd vanuit de tuin naast hem. Iemand riep iemand een paar keer, waarop een zeurderig ‘mam’ als antwoord klonk, en ergens werd een deur dichtgeslagen.

Teddy stond op om te gaan kijken, alleen maar om te zien wat dat was, maar hij kon nauwelijks iets zien toen hij door de omheining gluurde.

En toen hij zich weer omdraaide zag hij een hond zitten op de plek waar hij net had gezeten. Hij reikte ongeveer tot Teddy’s middel en was een beetje ruigharig, met flaporen en een hoofdzakelijk zwarte vacht, op de witte vlekken op zijn borst en buik na.

‘Wie ben jij?’ vroeg Teddy zonder nadenken, en toen besefte hij dat de hond geen antwoord zou geven.

De hond stond op en kwispelde met zijn staart.

Teddy liep naar hem toe, keek en vroeg zich af of hij zou bijten.

Hij zag er niet uit alsof hij hem ging bijten.

Teddy stak voorzichtig een hand uit en klopte de hond op zijn kop. Hij kwispelde nog harder met zijn staart.

Teddy besefte dat hij glimlachte en gaf toe: ‘Nou. Ik neem aan dat jij niet zo slecht bent.’

De hond tilde zijn kop op zodat hij Teddy’s hand kon likken.

‘Maar verder is alles hier stom,’ zei Teddy, om er zeker van te zijn dat de hond dat begreep. ‘Zoals die stomme boom. Ik geloof echt niet dat die boom groot genoeg is voor een boomhut. Mam heeft thuis een fantastische boomhut voor me gemaakt. We kunnen geen hut bouwen in die boom, zelfs niet als pap niet zo totaal hopeloos zou zijn als het op dat soort dingen aankomt.’

De hond duwde zijn kop tegen Teddy’s hand en Teddy besefte dat hij hem niet langer aanhaalde, dus begon hij weer.

Hij keek neer op die vreemde hond op deze vreemde plek en bedacht dat hij niemand of niets kende... de mensen naast

hen niet, deze hond in zijn eigen tuin niet, zelfs het uitzicht vanaf een van de hoogste takken niet... en hij zei, omdat het makkelijk was om tegen de hond te praten en omdat er immers verder helemaal niemand in de buurt was: 'Alles verandert steeds maar weer. Ik weet niet waarom de dingen steeds maar weer moeten veranderen. Waarom kunnen dingen niet gewoon... hetzelfde blijven? Ik vond het ontzettend fijn zoals de dingen waren, maar ik kon het niet zo houden, alles moest veranderen. En ik snap gewoon niet waarom.'

De hond jankte een beetje, alsof hij wilde zeggen: *Ik weet ook niet waarom dingen niet hetzelfde kunnen blijven.*

Teddy zuchtte. Het zou fijn zijn als vreemde Britse honden antwoord konden geven op dergelijke vragen. Maar hij wist vrij zeker dat niemand antwoord had op dergelijke vragen. Dat had hij een tijd geleden geleerd.

'Ik mis gewoon een plek die voelt als thuis,' bekende hij aan de hond. 'In plaats van een plek die... van andere mensen is. Ik ben bijna vergeten hoe dat voelde.'

De hond legde zijn kop op Teddy's knie.

En toen tilde de hond zijn kop op en blafte naar een eekhoorn die van de ene boom naar de andere sprong.

En toen legde de hond zijn kop weer neer.

Sam Bishop keek zijn nieuwe buurman na, die terugliep naar het buurhuis. Hij liep met de behoedzaamheid die paste bij iemand van zijn leeftijd, die Sam tegen de tachtig schatte. Maar door zijn naar achteren getrokken schouders en zijn opgeheven hoofd bespeurde Sam trots en koppigheid, allemaal samengebundeld in een nukkig personage.

'Nou, dat ging goed,' merkte Sam op tegen Bob de flamingo. Die zijn mening voor zich hield. Zo was Bob nu eenmaal: geheel zonder vooroordelen. Wat bijvoorbeeld niet voor alle nieuwe burens gold.

Sam tilde de doos op de foute manier op en worstelde zich

door de hal, naar de andere kant van het huis, naar de keuken. Ze hadden de voorkamers al vol gezet met dozen en ze waren hard op weg om ook de keuken vol te zetten. Hij begon vraagtekens te zetten bij alle keuzes die hij in zijn leven had gemaakt, vooral de beslissing om een oceaan over te steken. Ook al was deze plek aan de andere kant van de oceaan zijn oorspronkelijke thuis geweest.

Zijn zus Ellen zat op het aanrecht chips te eten, wat nou niet echt heel erg behulpzaam was.

Hij zette de doos op het aanrecht naast haar en zei: 'Ik heb een van de burens ontmoet.'

'Geweldig. Heb je een goede indruk gemaakt?'

'Hij mag Bob niet.'

'Wat jammer voor Bob,' zei Ellen. 'Wie is Bob?'

'De flamingo.'

'De flamingo heet Bob?'

Sam negeerde haar. 'Hij is het er niet mee eens dat ik de elektriciteit heb vervangen en hij vindt dat ik een sterker gestel moet hebben als het gaat om vocht.'

'Bob de flamingo?'

Sam keek haar nijdig aan en pikte een paar chipjes als straf. 'Nee, mijn nieuwe buurman. Hij wilde weten waarom ik hier werklieden had die herrie maakten.'

Ellen snoof. 'Nou, dat gaat dan waarschijnlijk roet in het eten gooien. Hoe kun je nou ooit woeste feestjes organiseren?'

'Ik denk dat mijn achtjarige zoon vermoedelijk meer roet in het eten gooit als het gaat om woeste feestjes dan mijn nukki-ge, oude buurman.'

'Ik kan wel op je achtjarige zoon passen,' weerlegde ze. 'Maar ik zal waarschijnlijk niet op je buurman passen. Misschien moet je hem gewoon uitnodigen voor de feestjes. Als hij een gast is kan hij er niet over klagen.'

'Iets zegt me dat hij een manier zal vinden om over alles te klagen,' merkte Sam droog op.

‘Ah, was hij er zo een?’ zei Ellen begrijpend.

‘Ja. Nou.’ Hij legde zijn handen onder op zijn rug en leunde een heel klein beetje achterover. Hij weigerde toe te geven dat hij misschien wat last kreeg van zijn rug omdat hij op de verkeerde manier dozen tilde. ‘Nog een paar dozen en dan zijn we klaar.’ Hij stelde zich voor dat hij klaar was met het slepen van de dozen. Hoewel dat natuurlijk betekende dat hij al die dozen moest gaan uitpakken. Maar daartussen zou hij een paar biertjes drinken.

‘Weet je het zeker? Ik dacht dat we nooit klaar zouden zijn. Ik dacht dat de dozen zich eindelijk zouden vermenigvuldigen. Heb je wel geboorte beperkende maatregelen voor dozen ingevoerd? Verhuisdooscondooms uitgedeeld?’

‘Hoor je wel wat voor onzin er uit jouw mond komt?’

‘Nee,’ zei Ellen serieus. ‘Ik ben een voortdurende verrassing voor mijzelf.’

Sam lachte, omdat je soms wel om Ellen moest lachen.

Ze reageerde door het zakje chips te laten vallen, zijn hand te pakken en serieus te zeggen: ‘Ik wil iets zeggen wat een absoluut cliché is maar ik meen het, uit de grond van mijn liefhebbende grotezussenhart. En dit is geen onzin.’

Hij vermande zich en keek haar behoedzaam aan. ‘Dit kan niet goed zijn...’

Ellens blauwe ogen stonden plechtig. ‘Ze zou gewild hebben dat je iemand vindt, Sam. Ze zou niet hebben gewild dat je een leven leeft dat een soort eenzame, oneindige herinnering aan haar is.’

‘Dat doe ik ook niet,’ ontkende hij. ‘Ik heb alles ingepakt en ben een hele oceaan overgestoken. Niets in Engeland is een herinnering aan Sara.’

‘Behalve haar plastic flamingo Bob. Letterlijk het enige waarvan je precies wist waar het was in deze zee van dozen.’ Ellen duwde tegen een doos bij haar voeten met een in een gyp gestoken teen, alsof dat haar gelijk bewees.

‘Dat was voor Teddy,’ verdedigde Sam zich. ‘Ik wilde ervoor zorgen dat hij hier direct iets had wat hem een gevoel van thuis zou geven.’

‘Ze zou niet willen dat je alleen was, Sam.’

‘Ik ben niet alleen. Ik heb Teddy. En ik heb jou nu, hoe twijfelachtig dat genoegen misschien ook zal blijken te zijn. Ik heb jouw meisjes.’

‘Dat bedoel ik allemaal niet. En dat weet je.’

‘Geloof me, Ellen, ik weet verdraaid weinig op dit moment. Ik heb er net voor gezorgd dat mijn kleine jongen alles wat hij in zijn leven kent, heeft moeten achterlaten om te gaan wonen in een totaal ander land, waar hij niemand en niets kent.’

‘Hij kent de meisjes en mij.’

‘Dat bedoel ik allemaal niet,’ zei hij, haar woorden herhalend. ‘En dat weet je.’

Nadat Ellen hem een moment had aangekeken zei ze: ‘Je hebt het met de beste bedoelingen gedaan, Sam.’

‘Midden in een zee van dozen met buiten een kind dat nauwelijks tegen me praat, is het moeilijk me te herinneren wat die waren,’ zei Sam, en hij had de pest in dat hij het gezegd had, want het klonk zo zielig.

Maar na al die jaren in de Verenigde Staten was hij het vergeten: je kon zielig doen tegenover je grote zus. Ellen gleed van het aanrecht en sloeg haar armen om hem heen en Sam was niet in een stemming om een omhelzing te kunnen weigeren. Hij kneep een beetje harder en bedacht dat dit deels de reden was dat hij hiernaartoe was verhuisd: om iemand in de buurt te hebben die hem de kans gaf de ontvanger van een knuffel te zijn in plaats van de geveer. Sam had Teddy en zichzelf om een heleboel redenen naar huis gebracht, maar op dit moment leek dit de allerbelangrijkste te zijn.

Ellen zei: ‘Je bent een goede vader. Ik weet dat je dat weet, je zit gewoon in een dip. Maar dat ben je, een heel goede vader,

en hij houdt heel veel van jou. Het komt wel goed met hem. Hij is veerkrachtig.’

‘Ja,’ zei Sam. ‘Dat heb ik gemerkt.’ Hij zou dolgraag willen dat hij geen reden had gehad om te merken hoe veerkrachtig zijn zoon was.

‘Hij zal vrienden maken en wennen aan de situatie, en dan komt het echt goed met hem.’

‘Ja,’ zei Sam en hij haalde diep adem. ‘Ja, je hebt gelijk.’ Hij liet Ellen los en ging weer verder met de veeleisende taak die verhuizen was.

Maar ze greep zijn arm en zei: ‘Wacht, ik wil nog iets heel erg belangrijks tegen je zeggen,’ en ze trok hem weer in de omhelzing. ‘Met jou komt het ook goed.’

En Sam zou niet hebben gezegd dat hij dat heel graag had willen horen... Hij zou juist hebben gezegd dat het al een hele tijd goed met hem ging... maar plotseling was hij ongelooflijk blij dat Ellen er was.

Pari Basak gluurde door de omheining naar het gebeuren naast hen.

Ze was een heel goede spion.

‘Pari!’ schreeuwde haar moeder. ‘Kom eens even binnen!’

Pari fronste en leunde dichterbij de omheining. De nieuwe jongen zat buiten en keek om de een of andere reden heel ongelukkig. En ze kon zweren dat ze Jack door de tuin van de burens had zien lopen.

Haar Jack.

‘Pari!’ Mam schreeuwde nog dringender.

‘Bah,’ mompelde Pari. ‘Mam!’ Ze rende naar binnen zodat ze ertegen kon protesteren dat ze naar binnen werd geroepen. ‘Ik was iets aan het doen.’

‘Wat was je buiten dan wel aan het doen?’ vroeg mam vaag omdat ze werd afgeleid door wat ze aan het doen was, namelijk het inpakken van *pakora's*.

‘Ik was... naar de nieuwe jongen aan het kijken.’ Haar moeder hield niet van het woord ‘bespioneren’.

Mam keek op. ‘Welke nieuwe jongen?’

‘Die even verderop is komen wonen.’

‘Laat hem met rust,’ zei mam automatisch. ‘Wil je met me mee naar je oom?’

Pari was absoluut niet van plan om mee naar haar oom te gaan. Ze wilde hier blijven en de nieuwe jongen bespioneren en uitvogelen waar Jack was. De verblijfplaats van Jack was heel belangrijk. Ze zei: ‘Nee.’

‘Dan kun je hier blijven wachten tot Sai terugkomt van de bibliotheek.’

Sai, Pari’s oudere broer, was niet in de bibliotheek. Sai was bij de Pachuta’s, twee deuren verderop, bij zijn vriendin Emilia. Maar als hun moeder dat wist zou ze, zoals Sai het had genoemd, gigantisch over de rooie gaan. Sai mocht met niemand daten. Sai werd geacht de hele dag en elke dag te studeren in de bibliotheek zodat hij zou worden toegelaten tot een goede universiteit en een geweldige carrière zou hebben. Ook al was het zomervakantie.

‘Ja,’ zei Pari, die net als Sai koste wat kost wilde voorkomen dat mam over de rooie zou gaan. En ze had ook een beetje medelijden met Sai, want hoe saai was het om elke dag door te moeten brengen in de bibliotheek tijdens je zomervakantie. ‘Ik wacht tot Sai thuiskomt.’

Mam pakte haar pakora’s en probeerde ze allemaal tegelijk vast te houden terwijl ze met een dreigende vinger in Pari’s richting wees. ‘Laat de nieuwe jongen hiernaast met rust.’

Pari knikte. ‘Oké.’

En toen zweeg mam en keek haar glimlachend aan.

Pari kende die glimlach. Ze wist wat er kwam.

‘Je bent zo mooi,’ zei mam en ze drukte een kus boven op Pari’s hoofd. ‘Tot straks!’ riep ze.

Pari liep naar het raam aan de straatkant en keek mam na tot ze haar niet meer kon zien.

Toen glipte ze onmiddellijk de achterdeur uit, liep naar de omheining en gluurde erdoor. Naar Jack. Jack. Met de nieuwe jongen.

‘We waren druk,’ zei Sai tegen Pari toen hij haar bij Emilia’s huis binnenliet.

‘Jullie waren alleen maar aan het zoenen. Dat is niet belangrijk. Dít is belangrijk.’

‘Hoi Pari,’ zei Emilia, die de keuken in kwam terwijl ze haar haar vastmaakte in een paardenstaart. ‘Zal ik een kopje thee voor je maken?’

‘Nee,’ zei Pari. Ze begreep niet dat Emilia zich op dit moment druk kon maken om thee. ‘Er is een noodsituatie.’

‘Wat is de noodsituatie?’ vroeg Sai, terwijl hij op een stoel schoof bij het aanrecht en niet bepaald gealarmeerd keek.

‘Er komt hier een nieuwe familie wonen.’

‘Dat zag ik,’ zei Emilia, die nu koekjes uit de kast haalde. ‘Wil je er een?’ Ze hield Sai en Pari de trommel voor.

Hallo! Alsof er geen noodsituatie was!

‘Dank je, babe,’ zei Sai.

Emilia gaf hem een speelse klap op zijn hoofd. ‘Noem me geen babe.’

Hij stak zijn tong naar haar uit en grijnsde.

Emilia schudde haar hoofd, pakte haar kopje thee en ging hun voor naar de zitkamer.

Pari zei dringend, om hen weer bij de les te krijgen: ‘Er is een nieuwe jongen en hij zit buiten in zijn achtertuin met Jáck.’

‘En?’ zei Sai terwijl hij naast Emilia op de bank ging zitten.

Pari wist een moment niets te zeggen. Hoe kon het dat hij niet zag hoe vreselijk dit was? ‘En?’ echode ze. ‘En? Ben je gek? Hoe kan mam denken dat je de hele tijd in de bibliotheek zit terwijl je zo stom bent?’

Hij fronste. ‘Een jongen en een hond zijn buiten, wat is het...’

‘Jack is mijn hond,’ zei Pari.

‘Jack is niet jouw hond,’ zei Sai. ‘Jack is niemands hond. Jack is de straathond.’

‘Oké. Maar hij wordt van mij. Zodra ik mam en pap heb overtuigd.’

Sai en Emilia keken allebei alsof ze dachten dat dat nooit ging gebeuren, terwijl dat toch echt wel zo was. Duidelijk. Alleen niet als deze nieuwe jongen Jack van haar stal.

Pari zat met gekruiste benen op de ongemakkelijke, moderne stoel in de zitkamer van de Pachuta’s. Dit vroeg duidelijk om een strategie.

Emilia wierp een blik door het raam, ging een beetje rechter zitten en zei: ‘O, o, je vader is thuis. Misschien is het tijd om terug te sluipen. Begin niet een oorlog over Jack, Pari. Er is genoeg Jack voor iedereen.’

Pari rolde met haar ogen omdat Emilia het duidelijk niet begreep.

Sai gaf Emilia een kus.

Emilia zei: ‘Tot morgen, babe.’

Sai zei: ‘Noem me geen babe.’

Emilia stak haar tong naar hem uit.

Arthur Tyler-Moss was niet vaak eerder thuis dan Darsh Basak en daarom was Arthur niet vaak getuige van de onverwachte activiteit die ontstond als Darsh de straat in kwam. Arthur keek vanuit zijn keuken, waar hij kruiden aan het hakken was voor de stoofpot die stond te pruttelen op het fornuis, naar de tienerjongen van Basak en het kleine meisje van Basak die zich door de gammele omheining aan de linkerkant persten, door de achtertuin schoten, en zich toen door de gammele omheining aan de rechterkant persten.

En Arthur zei tegen Max: 'We moeten echt een keer de omheining repareren.'

'Onzin. Kan het je echt iets schelen dat onze achtertuin deze prille liefde steunt?'

Jack racete, vrolijk blaffend, door de achtertuin, bleef stokstijf staan toen hij Max door de deur zag, veranderde toen van richting en holde met een blij kwispelende staart op hem af.

Arthur wierp Max een blik toe. 'Waarom staat Jack bij onze deur te bedelen?'

'Ik heb geen idee,' zei Max onschuldig. 'Echt niet omdat ik hem weleens iets geef.'

Arthur zuchtte en dook helemaal achter in het kastje onder het aanrecht, vanwaar hij de doos hondenkoekjes tevoorschijn haalde die Max daar had 'verstopt' en schudde ermee in Max' richting.

Max keek niet beschaamd, want Max keek nooit beschaamd. Hij zei alleen maar: 'Dank je, schat,' nam de hondenkoekjes aan en deed de deur open zodat hij er een paar aan Jack kon geven.

Arthur zei: 'Weet je, de echtgenoten van andere mensen verstoppen bewijzen van hun ontrouw. Jij verstopt hondenkoekjes.'

'Gelukkig voor jou heb ik alleen maar een affaire met een hond.'

'Dat klinkt verontrustend. Zeg alsjeblieft niet dat je een affaire hebt met een hond.'

Max grijnsde terwijl hij de deur sloot en Jack aan de andere kant liet staan. Jack kwispelde nog een keer en draaide zich toen om om naar een eekhoorn te blaffen. Daarna volgde hij de kinderen Basak naar hun achtertuin.

Arthur zei, terwijl hij verderging met het hakken van de kruiden: 'Het is niet dat ik iets tegen jonge liefde heb...'

'O, fijn, ik was al bang dat je iets vreselijk onromantisch zou gaan zeggen.'

‘... maar als er iets met hen gebeurt terwijl ze op ons terrein zijn en zich door gammele omheiningen persen, dan...’

‘Ssst. Dat was vreselijk onromantisch. Je klinkt als een verzekeringsagent.’

‘Ik ben een verzekeringsagent.’

‘We hebben nieuwe burenen,’ zei Max om van onderwerp te veranderen. Hij kwam aanlopen, stak een vinger in Arthurs brouwsel en proefde nadenkend.

‘Ik zag de flamingo,’ zei Arthur. ‘Hoe smaakt het? Goed?’

‘Avontuurlijk,’ besloot Max.

Arthur besloot dat het goed genoeg was om te eten. Hij kiepte het bergje kruiden erin en roerde alles door elkaar. Toen vroeg hij: ‘Ben je ernaartoe gegaan om ze te begroeten?’

‘Wie?’ vroeg Max onnozel.

‘De nieuwe burenen.’

‘Wat? Natuurlijk niet. Gaan we nu dat soort dingen doen?’

Arthur haalde zijn schouders op. ‘Ik weet het niet. Misschien moeten we daarmee beginnen. Het is wel zo beleefd.’

‘Het beleefdste zou zijn dat we elkaar allemaal negeerden en verdergingen met onze levens zonder ons te bemoeien met dat van hen. Die oude man was er al om ze lastig te vallen.’

‘Hoe weet jij dat?’

‘Ik heb ze bespioneerd natuurlijk. Ik bespioneer iedereen terwijl ik net doe of ik de hele dag aan het “schilderen” ben.’ Max tekende overdreven aanhalingstekens in de lucht.

‘Ah, ik wist dat dat schildergedoe een rookgordijn was. Kom, laten we mijn avontuurlijke hap gaan eten.’

Ze gingen aan tafel zitten en Arthur zette de televisie aan om naar het nieuws te kijken. Hij bedacht dat Max gelijk had gehad met zijn beoordeling dat de maaltijd avontuurlijk was.

Na een tijdje vroeg Max: ‘Gaat het goed met je?’

Arthur antwoordde onmiddellijk, met zijn ogen strak op de televisie gericht: ‘Prima.’

Max liet zich niet afschrikken en zei: ‘Je was vandaag eerder thuis dan normaal...’

‘Het gaat prima met me,’ zei Arthur weer.

‘Ik weet dat vorige week...’

‘Het gaat prima met me,’ herhaalde Arthur, zo afwijzend mogelijk. En toen voelde hij zich schuldig en voegde eraan toe: ‘En hoe gaat het met jou? Goed?’ en keek over tafel naar Max.

Die strak terugkeek. ‘Prima,’ zei Max na een ogenblik.

‘Goed. Het gaat prima met ons allebei.’ Arthur richtte zijn aandacht weer op de televisie.

‘We proberen het gewoon nog eens, schat, het is vast...’

‘Zullen we het er nu niet over hebben?’ vroeg Arthur en hij hoopte dat het niet klonk alsof hij smeekte, ook al deed hij dat eigenlijk wel. ‘Ik wil het er nu liever niet over hebben.’

En na een moment stemde Max, godzijdank, in. ‘Oké.’

Bij het laatste huis in de rij, waar Penelope Cheever in haar eentje woonde en als freelancer artikelen schreef over een breed scala aan onderwerpen en waar ze zorgvuldig een kruidentuin bijhield na het schrijven van een artikel over het ontwikkelen van groene vingers, en een kleine, niet zo geslaagde bijenkorf nadat ze een artikel had geschreven over het belang van bijen voor het milieu, zette Pen gezond voer klaar voor Jack. Want als zij dat niet deed, deed niemand dat. Ze schudde ook haar volle haardos los uit de paardenstaart waar ze hem in gevangen had voor ze ging hardlopen, pakte de ingrediënten voor een proteïneshake en noteerde toen op het notitieblok dat naast de koelkast lag voor precies dit soort gelegenheden: *Flamingo's. Waarom zijn ze roze? Welke dieren zijn nog meer roze? Waarom staan ze op één poot? Zijn vogels gewoon raar? JA, WANT DINOSAURUSSEN.*

Ze keek kritisch naar wat ze had geschreven en besloot dat ze het een beetje langer zou laten sudderen in haar hoofd. Je wist nooit wanneer je een goed idee voor een artikel zou vin-

den, en de flamingo die net was verschenen in de voortuin op postzegelformaat van het huis verderop in de straat zou wel eens een goede inspiratiebron kunnen zijn.

Ondertussen riep ze ‘Hallo Jack!’ naar de hond die was verschenen om te beginnen aan het voer dat ze had klaargezet. Ze genoot van het kwispelstaarten dat ze als reactie kreeg en richtte haar aandacht op de proteïneshake.

Verhuizen, dacht Sam, naar een nieuw huis vol nieuwe geluiden en oude dingen die niet helemaal leken te passen, voelde eigenlijk nooit echt tot de eerste nacht.

Sam was al heel wat keren verhuisd, maar er was een periode geweest waarin hij, met Sara en Teddy, op één plaats was gebleven. Hij was het inpakken verleerd en hij was vergeten hoe ontheemd je je kon voelen in een huis waarvan het gekraak en de hoeken nog onbekend waren. Hij had Ellen vrolijk naar huis gestuurd om Sophie en Evie te eten te geven, met het idee dat hij en Teddy vroeg of laat toch voor zichzelf moesten gaan zorgen in het nieuwe huis, en vroeg had hem helemaal prima geleken. Maar nu vroeg hij zich af of dat niet een grove misrekening was geweest. Hij miste Ellens aanwezigheid. Hij beseftte dat hij erop had gerekend dat zij een buffer zou vormen om het minder pijnlijk te maken dat Teddy zo ongelukkig leek.

Sam had een kleine klaptafel in het eetgedeelte neergezet, met dozen als geïmproviseerde stoelen. Hij had geprobeerd dit op een groot avontuur te laten lijken, maar Teddy leek nauwelijks geïnteresseerd in zijn pizza en keek al helemaal niet alsof hij op een groot avontuur was.

Sam zei het. ‘Je ziet er niet uit of je op een groot avontuur bent.’

Teddy keek of hij twijfelde aan Sams geestelijke gezondheid.

Sam vroeg zich af of de achtjarige kinderen van anderen

ook zo naar hen keken. Hij had eigenlijk geen andere ouders van achtjarigen gekend in de Verenigde Staten. Sara was bevriend geweest met enkele andere ouders, maar geen van Sams vrienden had kinderen gehad. Dat was ook een reden geweest om weer terug te gaan naar huis: om vrienden te maken met de ouders van kinderen in Teddy's klas, zonder direct het labeltje opgeplakt te krijgen van De Man Met de Overleden Vrouw waar iedereen over fluisterde als hij voorbijliep op de gang.

Hij ging dapper door, ondanks Teddy's scepticisme. 'En dit is zeker een groot avontuur.'

'Ja, dat heb je al gezegd,' antwoordde Teddy, maar hij klonk niet alsof hij het met hem eens was.

'Ik weet wat we vanaf nu gaan doen,' bedacht Sam in een opwelling. 'We vertellen elke avond tijdens het eten iets avontuurlijks wat we die dag hebben beleefd.'

'Elke avond?'

'Elke avond tijdens het eten, en dat is... ja, elke avond.'

Teddy trok zijn wenkbrauwen op naar Sam. 'Je denkt dat we elke dag iets avontuurlijks gaan beleven?'

'Ja, dat denk ik. Zelfs als het gewoon... het vinden van een enorme spin in het bad is.'

'Dat is een vreselijk avontuur.'

'Of het avontuur kan zijn dat je 's ochtends chocolademelk over jezelf hebt gegooid.'

'Dat is ook een vreselijk avontuur,' zei Teddy, maar zijn mond trilde, als de ouverture van een glimlach, en Sam nam daar genoegen mee.

Hij brak zich het hoofd om nog een vreselijk avontuur te bedenken. 'Of het avontuur kan zijn dat je per ongeluk je tanden poetst met modder.'

Teddy ging overstag en giechelde. 'Bah, wat smerig. Hoe zou dat nou kunnen gebeuren?'

Sam zag zijn zoon lachen en bedacht dat hij de rest van

hun levens wel allerlei dwaze dingen wilde zeggen als hij Teddy maar aan het lachen kon maken. Hij zei: 'Dat weet ik niet. Dat maakt het een avontuur. Je weet nooit, naderhand, hoe het gebeurd is. Daarom weet ik dat we elke dag een avontuur zullen beleven. Want zo is het leven: een reeks dingen die je naderhand nooit helemaal kunt verklaren. Allemaal avonturen.'

Teddy wierp hem zijn typische twijfelende blik toe, zijn vrolijkheid verdwenen. 'Zoals verhuizen naar Engeland?'

'Verhuizen naar Engeland is het grootste avontuur dat we in lange tijd hebben ondernomen. En dat is goed. Vind jij dat ook niet? Vind jij ook niet dat het nodig was dat we... nieuwe avonturen moesten gaan zoeken? We hadden steeds maar dezelfde avonturen, elke dag weer, en het waren zelfs geen goede avonturen, en... dat is niet goed. Dat is geen leven.' Sam keek Teddy onderzoekend aan. Hij vroeg zich af of hij snapte wat zijn vader bedoelde. Hij wist dat hij niet de enige was geweest die vastzat in die voortdurende tragedie waar de omgeving hen niet uit wilde laten, zelfs jaren later nog niet. Hij wist dat Teddy het ook had gevoeld. Hij wist alleen niet of Teddy bereid was het toe te geven.

Teddy zei: 'Maar het waren ónze avonturen, thuis.'

'En van wie zijn die avonturen die we hier zullen beleven? Dat zijn nog steeds wij. Het zijn nog steeds jij en ik. Ze zijn nog steeds van ons.'

Teddy keek naar zijn pizza, tikte tegen een stukje pepperoni, keek eigenlijk nog weinig overtuigd.

Sam zei zacht: 'Luister. Dit wordt een fijne plek, waar we leuke mensen tegen zullen komen en leuke vrienden zullen maken en leuke avonturen gaan beleven.'

Teddy keek op naar Sam van onder zijn blonde pony. 'Hoe weet je dat?'

'Omdat ik heel slim ben?' probeerde Sam.

'Niet zó slim,' gaf Teddy direct terug.

‘Au,’ zei Sam. ‘Je doet me pijn. Er was een tijd dat ik daarmee elke vraag die je had kon beantwoorden.’

Teddy keek Sam recht aan met zijn blauwgroene ogen. Op het eerste gezicht leek hij eigenlijk niet op Sara, maar soms zag Sam haar in de manier waarop hij zijn hoofd hield en in zijn doordringende blik als hij meer van Sam vroeg.

Sam gaf toe: ‘Ik weet het niet. Ik heb er gewoon een heel goed gevoel over.’

Teddy keek hem nog even aan zonder iets te zeggen en Sam probeerde te achterhalen wat hij dacht, maar Teddy kon zijn emoties heel goed verbergen als hij dat wilde.

Teddy zei zacht: ‘Wat was jouw avontuur vandaag?’

En Sam zag dat als een olijftak. Hij zei onmiddellijk: ‘Mijn avontuur vandaag was dat ik een doos met boeken precies op mijn teen liet vallen, maar dat ik hem gelukkig niet heb gebroken.’

‘Is hij dik en paars en walgelig? Is de nagel eraf gevallen?’

‘Nee.’

‘Dat was weer een slecht avontuur. Waarom heb jij steeds alleen maar slechte avonturen?’

‘Hé, ik zie het als winst dat mijn teen niet is gebroken. Wat was jouw avontuur vandaag?’

Teddy dacht even na en zei toen: ‘Ik heb een hond ontmoet.’

Sam was opgelucht dat Teddy met hem meedeed, maar hij was verrast door zijn avontuur. ‘O, ik ook. Waar heb jij jouw hond ontmoet?’ Hij was benieuwd wanneer dit was gebeurd, want Teddy had de hele middag in de achtertuin zitten mokken.

‘In de achtertuin,’ zei Teddy.

Sam nam aan dat hij dat had kunnen verwachten. Hij vroeg zich af of het de hond van de oude man was. ‘Hoe is hij in de achtertuin gekomen?’

‘De omheining is een puinhoop. Je hebt er waarschijnlijk nog nooit naar gekeken, want je gaat nooit naar buiten.’

‘Ik ga soms naar buiten,’ zei Sam automatisch, al had Teddy wel gelijk als hij bedoelde dat Sams meer gebruikelijke bezigheden zich allemaal binnenshuis afspeelden. Hij voegde automatisch omheining repareren toe aan de lijst in zijn hoofd van onverwachte problemen die hij die dag was tegengekomen tijdens de verhuizing. Alsof de elektra en het vocht nog niet genoeg waren geweest. ‘En wat gebeurde er met de hond?’

‘Ik weet het niet. Hij is ergens naartoe gegaan.’

‘Door het kapotte hek?’

Teddy knikte, de blik gericht op zijn pizza. ‘Maak je geen zorgen. Het was een aardige hond. Hij was niet gemeen of zo. Dat was eigenlijk het beste deel van de dag.’

Sam nam aan dat dat een punt in het voordeel was van Norse Buurman en Zijn Hond.

Jack had een goed gevoel voor tijd. Bill dacht vaak dat Jack een beter gevoel voor tijd had dan de meeste mensen die Bill tegenwoordig kende, die kwamen opdagen als ze er zin in hadden en het geen probleem vonden om je te laten wachten terwijl ze nog een beetje langer naar hun telefoon stardden. Maar Jack was nooit te laat voor het eten. Jack was betrouwbaar.

Bill liet Jack binnen toen hij arriveerde en zei: ‘En hoe was jouw dag? Heb je ontdekt wat je wilde over de nieuwe burens? Ik zie dat je hun plastic flamingo met rust hebt gelaten, maar dat had je niet hoeven doen, dat zou geen groot verlies zijn geweest. Je had erin kunnen bijten, een beetje maar.’

Jack hield zijn kop naar beneden en snuffelde in het voer. Hij was een hond met een goede eetlust. Bill begreep dat. En hij had beter moeten weten dan te proberen een serieus gesprek te beginnen over de flamingo terwijl Jack druk was met zijn eten.

Hij liet Jack achter in de keuken en liep door de hal naar de voordeur om te controleren of de grendel er wel op zat, zoals

hij elke avond deed. Toen liep hij naar het raam in de zitkamer en keek de straat door. Alleen maar om te zien of er iets raars stond te gebeuren. Maar het was heel rustig nu de nieuwe burens er ingetrokken waren en de werklui waren vertrokken. De Indiase vrouw die verderop woonde kwam net thuis. Een van de katten uit het huis van het Poolse gezin sloop door de voortuin.

Bill trok de gordijnen dicht en draaide de straat de rug toe. Jack was kennelijk klaar met eten en kwam vrolijk kwispelend de zitkamer in.

‘Nou, Jack, ik neem aan dat het voor ons nu tijd is voor de televisie. Zoals altijd. Laten we eens uitzoeken of we iets kunnen vinden wat de moeite van het kijken waard is.’

De verhuizers die de grote meubelstukken hadden vervoerd, hadden de bedden die Sam had gekocht al in elkaar gezet, dus ze hadden in elk geval een plek om te slapen.

De bedden waren niet opgemaakt, want Sam had geen idee waar het beddengoed zou kunnen zijn in zijn zee van dozen. Dus hij had een paar extra dekens geleend van Ellen en voor Teddy een geïmproviseerde cocon gemaakt op zijn matras. Het ene moment klaagde Teddy nog over de rare slaapplekken – ‘Het is een avontuur,’ had Sam hem helpen herinneren – maar het volgende was hij diep in slaap.

Dat was misschien het laatste restje van de jetlag, dacht Sam, of uitputting als gevolg van het eindeloze gemopper.

Hij liet Teddy slapen in zijn bed en slenterde geuwend naar zijn eigen slaapkamer. Hij was zelf ook bekaft. Misschien was het tijd om deze eerste dag in hun nieuwe huis voorbij te verklaren. De eerste dagen waren altijd het ergst. *Je zult je vast beter voelen als je gesetteld bent*, had Ellen die avond gezegd toen ze naar de deur liep, en Sam had ingestemd. Hij wilde dat het al de tweede dag in het huis was, daarna de derde dag, de vierde dag, de vierentachtigste dag. Hij wilde dat

het al verder in de tijd was, als het huis om hen heen zou voelen als een thuis. Als hij gewend zou zijn aan de schaduwen op het plafond van zijn slaapkamer, aan de plaats van de lampen. Ze moesten de eerste dag gewoon zien door te komen, en het was bijna zover.

Sam trok zijn pyjama aan, poetste zijn tanden en kroop in zijn eigen cocon op de matras. Hij had net zijn ogen gesloten, toen er tegen de muur achter zijn bed een enorm lawaai begon. Niet de muur die grensde aan het huis van de oude man – daar was het stil als het graf – maar de muur die hij deelde met de burens die hij nog niet had ontmoet.

Deze burens speelden op een drumstel.

Toegegeven, het was nog vroeg, dus Sam begreep dat hij nog wat lawaai kon verwachten. Maar toch.

Sam draaide zich om en smoorde zijn hulpeloze gelach in zijn kussen. Hij dacht aan Ellens opmerking over de woeste feestjes die hij moest organiseren. Ellen zou de burens-die-niet-de-oude-man-waren zeker waarderen, dacht hij.